

Tot slot die trouwfeest en enkele praktische weetjes...

Ik was het bijna vergeten en er stond hier eigenlijk al een andere tekst neergepoot maar onze medische verantwoordelijke Bart Groenvynck is in Nepal met een 'lokale schone' getrouwd op 17/11 en we waren met een hele delegatie, ook vanuit België in Kathmandu op zijn feest aanwezig. We kunnen 'ze' alleen maar alle succes en voorspoed toewensen, waar ze ook zullen wonen.

Ondertussen zetten we een weer een aantal acties op touw in België, we gaan terug enkele scholen bezoeken. De Basisschool 'De Leeuw' in Zedelgem blijft trouw zijn 'peterschap' onderhouden van onze school in Chitre. Voor onze school in Sarangkot zijn ze dan weer druk in de weer in de Gemeentelijke basisschool te Sint-Michiels, Brugge. Binnenkort hebben we ook workshops in de Sint-Rembertschool te Torhout en misschien, wie weet worden we nog gecontacteerd door andere geïnteresseerde scholen. We moeten het nu éénmaal van mond-aan-mond reclame hebben, voor dure advertenties hebben we geen budget en eigenlijk willen we daar ons sponsorgeld ook niet aan hangen. Tijdens weekends staan we ook geregeld op beurzen met onze infostand. Zo is er op 25 en 26 februari de Asia-Fair te Wemmel bij Brussel en in mei staan we wellicht ook op Mano-Mundo te Boom. In juli is er traditioneel het Noord-Zuid feest in Leven en zelf helpen we mee als bestuurslid van De Brugse Derde Wereldraad aan het Feest in 't Park waar uiteraard ook onze stand zal opgesteld staan. Tot slot van harte bedankt aan alle sponsors en donors en tot binnenkort met nieuws over onder andere de groepsreis in maart naar de schooltjes in Nepal. welke vorm dan ook. **Namaskar! (gegroet!)**

Ook alle vrijwilligers behoeven onze dank! Zonet diende zich spontaan een Vlaamse verpleegster-vroedvrouw aan om in Nepal in de hulppost te komen werken. Wat een belangrijke stimulans weerall!

PS: Herhaling: stuur ons a.u.b. eens een e-mailtje, zo hebben we dan uw elektronisch adres en kunnen we sneller en goedkoper nieuws verspreiden en sparen we op duur papier, drukinkt, bureelwerk en postzegels!

HIMALAYAN PROJECTS vzw

LEISELESTRAAT 138 B-8200 BRUGGE BELGIUM

☎ 00 32 (0)50 385704 - Mob:0486 888858

Projectrekening: 380.0108167.83

himalayanprojects@scarlet.be - www.himalayanprojects.be

Nieuwsbrief 2006

Namaste geachte donors, sponsors en sympathisanten,

Net terug uit Nepal, het is weer even wennen en niet alleen aan het weer. Drie maanden zijn zo voorbij en we hebben weer heel wat meegemaakt. **Maar eerst de allerbeste wensen voor 2006 en bedankt voor jullie steun het voorbije jaar!** Gelukkig was er een maandenlange staakt-het-vuren van de maoïsten wat voor heel het land een hele verademing was. Intussen is die alweer voorbij en regent het weer bommen en granaten. De rebellen hebben een overeenkomst gesloten met de 7 geagiteerde politieke partijen zoals ze zichzelf noemen en spannen nu samen om de koning omver te werpen. Diezelfde politici die tijdens de prille democratie hun zakken gevuld hebben en daarmee de opstand uitgelokt hebben en waar nu ook tegen de koning/leger moet vechten zweren nu dat zij de enige zijn die het volk vertegenwoordigen tegen de autocratie. En zo draait het zoals de ganse wereld rond. Politiek, economisch en sociaal ziet het er dus nog steeds niet goed uit. Gelukkig waren er de voorbije herfst heel wat meer toeristen dan in 2005 en zijn er wat centen binnengekomen om te overleven. Niet voor iedereen echter want voor het eerst duikt er hongersnood op in bepaalde districten en zijn recent ganse dorpen naar India gevlucht om aan wat eten te geraken. Wij, wij houden ons strikt neutraal en werken stilletjes verder wat aan cowboys en indianen niet doen, alleen worden we meer en meer overstelpt met hulpkreten. Dit even terzijde gelaten nu ons eigen nieuws. Over o.a. een dokter en verplegers op bezoek, kleren voor de kindjes, een trouwfeest, studentenperikelen en diverse noodkreten.

Druk bezoek op onze medische hulppost in Chitre

Dit jaar was het een komen en gaan op onze hulppost. Eind september vertrok Bert Demarest naar Nepal voor een lang verblijf op onze medische post. Hij heropende de post na een grondige opruiming, inventarisatie van de stock en de opmaak van een aankooplijst voor medicijnen die we dan samen in de stad Pokhara aankochten. Waarom al die haast? Eind oktober kregen we voorwaar het bezoek van een dokter uit Oostkamp die samen met zijn vrouw die ook verpleegster is een maand kwamen meehelpen. Zij zouden er ook een aantal organisatorische voorbereidingen treffen voor hun opvolgers. Er diende een evaluatie van de voorraad en soorten medicijnen. Hij bracht ook een aantal hoognodige naslagwerken en extra werkmaterieel mee en maakte een draaiboek voor ziekte en ongevalbehandeling. Een steekkaartensysteem voor patiënten werd opgestart; heel wat werk dus dat in enkele weken geklaard moest worden. Een vzw uit Oostende gaf ook een ganse voorraad antibiotica mee en zo konden we terug aan de slag. Al dat komen en gaan brengt heel wat verplaatsingen mee: ofwel te voet dagen klimmen en dalen of met een bus een ganse dag naar de hoofdstad en terug, het is een heel gedoe om op en neer te reizen in de bergen van Nepal!

Maar laten we vooral nu de dokters maar eens aan het woord:

Wij waren eigenlijk al een tijdje op zoek om ergens, eerder iets kleinschaligs, te helpen opstarten of mee op te bouwen. Eerder toevallig zijn wij op "Himalayan Projects vzw" gestoten. Dit project sprak ons direct aan ook door het enthousiasme van zijn medewerkers. Na enkele woorden "Nepalees" ingestudeerd te hebben en na wat overleg met Bart Groenvinck over wat er van ons verwacht werd, zijn wij vertrokken naar een voor ons onbekende bestemming.

De eerste indrukken waren heel positief. We werden heel gastvrij ontvangen en voelden ons vlug thuis in een wereld die nochtans heel anders functioneert dan de onze. Nepal wordt als één van de armste landen in deze uithoek van Azië genoemd. De basisbehoeften zoals water, voedsel en onderdak zijn aanwezig maar in beperkte mate. De mensen redden zich wel maar toch is er nog heel veel dat kan verbeterd worden.

Andere plannen...of verre dromen.

Veel van onze afgestudeerden aan onze basisschool in Chitre gaan inmiddels naar de middelbare school in Sikha, een uurtje wandelen en zo'n 400 m lager. Ze werd vier jaar geleden door de maoïsten afgebrand en wordt nu heropgebouwd. Zij laten immers enkel schoorvoetend de nieuwbouw en heropening toe als er geen fondsen 'van buitenaf' (officiële hulp uit buitenland of van Nepalezen die een politieke connecties in Kathmandu hebben) aangewend worden en dus enkel met 'eigen middelen' en gratis mankracht gebouwd wordt. Alsof dat ook maar enigszins mogelijk zou zijn! Daarom wordt er nu 'stilletjes' op verschillende manieren geholpen en hopen we dat deze school binnenkort weer volwaardig kan functioneren voor de thans ruim 250 kinderen uit gans de vallei. Wel even vermelden dat voor de 'onlusten' begonnen hier wel 600 kinderen school liepen. Dit maar om te illustreren hoe de bergen leeglopen nog eerder door de conflicten dan door de economische evolutie. Net wat wij eigenlijk willen voorkomen.

Ook zijn er dringend computers nodig voor de computerlessen. Er staan nog een aantal heel oude IBM-computers waarop hedendaagse software uiteraard niet draait. Er staat welgeteld één goede pc en er is internetverbinding in de maak via een Japans project die hiermee geneeskunde via de computer wil verspreiden. Geen 'concurrentie' voor onze hulppost want op zijn zachts gezegd nogal dubieus naar realisatiegraad en effectiviteit, om nog maar niet te spreken over de mogelijke implicaties die elektronische diagnose en behandelingsvoorstellen kunnen veroorzaken! En dan nog de kostprijs!

Met eventuele overschotten van ons schoolfonds en van individuele donorgelden houden we er ook een noodfonds op na. Dit om de vele kleine gevalletjes van dringende hulp aan de mensen uit de omgeving van onze projecten. Dit zijn meestal medische kosten maar soms ook zelfs eten en klederen voor arme mensen of mensen met tegenslag. Hiermee willen we ook binnenkort een huisje bouwen voor een arme familie met vijf kinderen en plannen we een betonnen trap op de helling van een sloppenwijk bij onze tweede school in Sarangkot. Tijdens de moesson glijden veel mensen uit en bezeren zich maar lopen daardoor ook veel besmettingen op (afval en open toiletten!). Later willen we hier ook wat sanitaire blokken bouwen maar de mensen verkiezen de trap eerst. Ook hiervoor hebben we subsidies nodig.

Zo ziet u, we zitten nooit stil maar 'with the little help from some friends' geraken we er wel, ook door vrijwilligers die een stuk van hun leven opofferen.

Dit weeskindje is, alhoewel ze een dak boven haar hoofd heeft bij haar grootouders, quasi volledig op zichzelf aangewezen voor haar 'eigen' opvoeding en levensonderhoud. We willen haar dan ook in het dorp bij een echte, zij het gastgezin onderbrengen en hiervoor de financiële lasten dragen.

Haar naam: Khasam Lambu Tamang

Haar leeftijd: 10 jaar

Haar individuele of groepssponsor:?

Deze weeskinderen verblijven in groep in een alleenstaand huis en zijn verder bijna volledig op zichzelf aangewezen, een echt internaat op school met begeleiding zou beter zijn, niet? Hier zie je ze aan tafel op stro gezeten.

Dit is het weeskindje Kanchi Tamang, ook 10 jaar. Zij verblijft bij een sociale werker in Kathmandu en heeft financiële sponsoring nodig voor haar opvoeding.

Op deze foto een aantal kinderen die op een internaat verblijven in Kathmandu. Al deze kinderen zoeken een sponsor. Ze komen allemaal uit Kangjim en omliggende dorpen in het Rasuwa-district in de Langtang regio.

DRINGEND GEZOCHT

Individuele of een groep sponsors voor deze kinderen en dit vanaf 25,00 € per maand!

Op verscheidene plaatsen waren er geen treffelijke sanitaire voorzieningen, de huizen waren soms echt bouwvallig, elke dag werd er hout gesprokkeld om te koken en om zich 's avonds te kunnen verwarmen. Er was ook weinig kennis van hygiëne. In Chitre, een bergdorpje op twee dagen stappen van Pokhara, hadden de bewoners op medisch gebied geen enkele faciliteit. Het project, om een medische hulppost uit te bouwen op die plaats, verdiende dan ook onze volle aandacht.

Het eerste wat we op punt stelden, met de hulp van Bert Demarest, was de apotheek. We kochten de nodige medicatie aan in Pokhara, dankzij de financiële steun vanuit België. Met behulp van 'porters' (draggers) brachten we de medicatie naar Chitre waar we konden beschikken over een kleine ruimte die we inrichtten als medische post. Langzaam aan kwamen de mensen een kijkje nemen. Al gauw werd hen duidelijk dat ze met hun gezondheidsproblemen bij ons terecht konden. Gaandeweg kregen ze meer vertrouwen en begonnen we effectief een beter zicht te krijgen op hun situatie. Veel van hun klachten duurden al ettelijke jaren maar door gebrek aan middelen (zij het structureel, zij het financieel) raakten ze niet opgelost. Ze kwamen dan ook bij ons terecht met ziekten die soms in een vergevorderd stadium waren.

Stilletjes aan geraakten we ingeburgerd in Chitre en konden we de rondtrekkende toeristen, die veelal kwamen om de prachtige natuur van Nepal te bewonderen, ook de keerzijde van de medaille tonen. Sommige buitenlanders hadden weinig besef van het gebrek aan onderwijs en medische hulp van deze bergbewoners en na een avondje keuvelen rond het houtvuur konden we dikwijls rekenen op een financieel steuntje of wat medicatie.

Het was vreemd om werelden te staan: pover geklede gediensstige opgewekte Nepalese de rijke, goed geklede arrogant, soms vrijgevig af voor de mensen van

Op schoolvisite.

tussen die twee enerzijds de arme, en toch immer bevolking, anderzijds toeristen die soms overkwamen. Hoed Nepal! En mocht

onze verplichtingen het hier toelaten, dan maken we ons terug met veel plezier vrij om naar Nepal te trekken en een handje toe te steken, zij het aan de verdere uitbouw van de hulppost, zij het op heel ander gebied: les geven, gebouwen opknappen, schooltjes voorzien van de nodige faciliteiten...

Wij gaan er alvast voor! Lieven en Marie-Anne.

Nog steeds ons paradepaardje: ons eerste schooltje in Chitre.

Ons schooltje blijft het ondertussen goed toen. Vele jonge gezinnen trekken uit miserie en bangheid weg uit de bergen door de aanhoudende politieke onrust en de gewelddaden gepleegd door leger en rebellen. Daardoor verminderen het aantal leerlingen in de scholen aanzienlijk. De minst gefortuneerden blijven achter met nog minder middelen en ondersteuning dan vroeger, noch de regering nog de zogezegde nieuwe machthebbers die trouwens aan ons gebied een nieuwe naam gegeven hebben, m.n. het 'Autonome regio Magarant' willen nog investeren in maatschappelijke voorzieningen buiten wapens. Trouwens de nieuwe naam lijkt verdacht veel op het 'semi-autonome regio Tibet', of niet soms?

Enfin voor ons niet gelaten als ze nou de mensen maar gerust lieten en hun werk lieten doen en de kinderen ongestoord naar school lieten. Anders moeten wij vaststellen dat ons schooltje qua bezetting helemaal niet achteruit boert en zelfs kinderen van verder komen wegens de ook dreigende sluiting of gebrekkige werking van andere scholen. Zoals elk jaar zijn onze kinderen terug voorzien van nieuwe uniformen en schoolmaterialen en zijn de leraars betaald. Ook medisch zijn ze nagekeken door onze dokters en hier en daar wat verzorgd. Hopelijk blijft hier alles wat rustiger voor de kinderen. Het onrustig en onzeker leven beseffen ze nog niet helemaal maar zal snel genoeg tot ze doordringen wanneer ze iets ouder worden. Misschien tegen dan?

**Jaar-
lijks
feest
op
school
in
Chitre
!**

Over weeskinderen en een schooltje in Kangjim, Langtang.

Dat we tijdens ons lange verblijf in Nepal ieder jaar van alle kanten benaderd worden kon geen verrassing zijn in een land dat aan de totale afgrond staat. Dat we niet iedereen kunnen helpen staat ook buiten kijf. Doch, soms hoor je een verhaal of ontmoet je mensen waar je niet zomaar van weg kunt wandelen. Van een sociale werker die ook om de eigen brode gids is en wij reeds een aantal jaren kennen kreeg ik onlangs de smeebede om de kinderen van zijn dorp te helpen. Dit Tamang-volk (boeddhistische mongoloïden die een tibetaanse taal spreken) leven ten noorden van Kathmandu, hoog in de bergen. In Kangjim, een klein dorpje zoals Chitre hebben ze wel een krotschooltje om het zo kortweg te beschrijven die ooit door de regering nogal ver weg van het dorp middenin de jungle neergepoot werd. Tijdens de moesson zit het er vol van de bloedzuigers en kruipt de slangen in de school op zoek naar een droge plek. Het dorp vraagt ons dan ook om te helpen een nieuwe eenvoudige maar stevige school te bouwen in of vlak naast het dorp. Door het substantiële en éénmalige bedrag die hiervoor nodig is kunnen we dit niet opbrengen met onze regelmatige sponsors en donors. We gaan hiervoor dan ook proberen subsidies te krijgen.

Maar er is meer: in dat dorp blijken een aantal weeskinderen te zitten die door gebrek aan middelen van het dorp ietwat verwaarloosd zijn. Niet moedwillig maar gewoon omdat de mensen zelf amper rondkomen. Zo verblijven ze (tussen 8 en 16 jaar oud) wel in een huisje van die sociale werker maar dus niet echt een familie hebben die contant over hen waakt en kan opvoeden. Een aantal kinderen heeft hij trouwens naar de stad meegenomen om hen naar een goede middelbare school te sturen. Daar hij nu zelf heel ziek is en amper nog voor zijn eigen gezin kan zorgen vroeg hij onze tussenkomst. Zo is er ook bvb. een meisje van amper 10 jaar oud, die haar beide ouders kwijt is maar wel nog grootouders heeft die echter totaal niet voor hen kunnen zorgen wegens te zwak, arm en ongeletterd. Andere familie heeft ze niet. Zo slaapt het meisje wel bij hen in een lemen hut maar zorgt verder volledig zelfstandig voor haar eigen maaltijden, wast ze zelf haar uniform en kleren en studeert ze in de school - gelukkig maar. Daarom vindt u op de volgende pagina's wat 'advertenties' om dringend sponsors te vinden voor deze kinderen. Hopelijk kan er iemand nog een ietsje meer of kennen jullie iemand die deze kinderen wel genegen zijn om hen te helpen, vooral nu tijdens hun groei- en studie jaren.

Wat nieuws over onze gesponsorde studenten.

Totnogtoe sponsorden we twee studenten hogere studies: Shanta Gayak om stafverpleegster te worden en Purna Gautam voor computer en taallessen.

Dat het niet altijd van een leien dakje gaat hebben we nu wel ervaren. Met Shanta is er namelijk één en ander verkeerd gelopen. Een gebrek aan motivatie en studie-ernst, de cultuurshock tussen dorpsleven en stadsleven, verschillen tussen rijke kaste studenten en lage kaste studenten die ook nog eens een studieachterstand hebben door hun secundair aan een openbare school gelopen te hebben in plaats van aan een duidelijk betere private school. Maar evenzeer door de door ons van te verre afstand gebrekkige en onderbroken opvolging heeft er toe geleid dat Shanta in haar eerste jaar gebuisd was. Nu geen ramp denk je dan, inderdaad dit komt ook regelmatig bij ons voor. We hebben haar dan ook gesteund om zich her in te schrijven en haar tijdens de vakantie extra taallessen laten volgen om haar Engels wat op te schroeven. Haar verpleegsterstudies worden immers volledig in 't Engels gegeven. Helaas het mocht niet baten, haar eerste testen dit jaar waren de resultaten opnieuw bijna over de ganse lijn negatief. Uiteraard kon het zo niet voortduren, het kost te veel centen en geeft valse hoop aan onze student om zo verder te doen. Samen werd dan beslist voorlopig te stoppen met verpleegsterstudies. Echter hebben we haar aangeboden haar verder te sponsoren voor lessen Engels zodat we later opnieuw kunnen kijken wat wenselijk en haalbaar is. We geven haar dus niet zomaar op! Ondertussen vroeg de verpleegsterschool ook of we eventueel andere kinderen konden sponsoren, een aantal komen immers niet rond om hun studies te betalen. Dus er zijn genoeg mogelijkheden om ook anderen te sponsoren in hun broodnodige studies. Wordt dus vervolgd... Als er trouwens mensen zich geroepen voelen om een actie op touw te zetten en zulke projecten te financieren: één adres!

Ook Purna Gautam heeft het voorlopig stil gelegd, begrijpelijk: de spanning in Kathmandu loopt enorm op. Niet bepaald gunstig voor de motivatie. De roep naar een baan in het buitenland wordt steeds luider en dus lonken de landen in vooral het Midden-Oosten naar al deze hopeloze jongeren die voor een habbekrats willen werken. Om veilig te zijn, een betere toekomst af te wachten en ondertussen wat spaargeld te verzamelen en hun familie te onderhouden. We hebben hem afgeraden naar Irak af te reizen voor het grote geld (!) en verder kunnen we hem alleen maar succes wensen. We proberen ondertussen in contact te blijven.

E-Mailnieuws uit Nepal.

Verleden jaar vroegen aan allen om ons jullie email-adres te geven. Dit is gemakkelijker om snel nieuws te verspreiden, vooral vanuit Nepal en spaart heel wat druk- en verzendingskosten; kosten die uit onze fondsen voor Nepal moet komen en dus ginder niet kunnen aangewend worden. Voor diegene die hun adres niet doorspeelden of er geen hebben hier een uittreksel uit het nieuws die ik vanuit Nepal opstuurde onder de titel *'The King and I'*:

Vandaag de koning ontmoet, veel meer dan een namaskar (beleefde goeiendag groet) die ik mocht overbrengen kon er niet van af maar soit, hij keek toch wel even raar op wat die blanke daar tussen al die opgetrommelde groepen kleine politiciers, vrouwengroepen en de lokale scouts kwam doen. Ik was immers op bezoek bij een tante en daar vertelde ze me dat de Koning is eigenste persoon persoonlijk op straat de burgers wou begroeten, dus ik daar ook maar eens naartoe, waarom niet! Door het staakt-het-vuren kan hij zich blijkbaar terug onder de bevolking begeven, alhoewel het niet duidelijk is hoe enthousiast hij nu eigenlijk ontvangen wordt en door wie precies (naast mij stond een delegatie van een politieke partij uit een afgelegen district, waarvan de naast mij staande secretaris een hele speecht aan de koning uitkeelde en hem uiteindelijk danig verveelde want hij haakte na precies 30 seconden af. Ik vrees dat de afstand tussen politiek hier en de burger de afstand tussen de top van de Everest en de zeespiegel zelfs overtreft. Opvallend ook is dat de koning, politieke mandatarissen, geheime politie en jonge nozems met (synthetische) leren jekkers op brommers allemaal van die ondoorzichtige donkere brillen ophebben. Is er iemand bang zich in de ogen te laten kijken?

Terug na die groet nu: even voordien was de Nepalese TV wel even komen polsen (na een stillen knik van die partijsecretaris naast mij) of ik voor een interview in aanmerking kwam. Na mij eerst een Nepalese vlag in de hand geduwd te hebben en na aandringen dat ik wat bloemen moest hebben - die ik prompt van een achter mij (of eerder in mijn nek zat) staande Nepalees stilletjes van zijn bos plukte. Na twee uur in de volle zon te staan uiteindelijk toch een interview gegeven met de bevestiging 'wat een mooi land en de koning toch ook was en dat het goed was hem hier te ontmoeten met al dat volk dat ook zo blij was en 'blablabla...' Let wel: in 't Nepalees, hola! Primitief niettemin, maar een mens kan zich heel goed aanpassen of zijn plan trekken als het echt moet, hoor. Hmmm.

Het resultaat kent echter geen climax: ben vergeten naar het nieuws te kijken om te controleren of ik nu een tv beroemdheid geworden ben. Alhoewel ik daardoor misschien ook wel op de zwarte lijst van die andere partij die thans veel meer land bezit (maar helaas niet bepaald bestuurt) terecht gekomen ben. Ben nadien toch nog laat genoeg opgebleven op 2de journaal te halen om 10 uur (amai zo laat) en ik bleef er gelukkig uitgeknijpt.

Doch de analyse van de koning wat het volk hem te vertellen had was bijzonder bizar: hij had het voortdurend over de aanleg van een nieuwe luchthaven in Pokhara en de constructie van de verbindingsweg tussen Beni en Jomson door de diepste en wellicht mooiste kloof ter wereld (als dit huzarenstukje met hun primitieve bouwmiddelen en know-how al zou mogelijk zijn om nog niet te spreken van het onmogelijk te onderhouden (landverschuivingen en aardbevingen) en zeker niet van een kwaliteit die wij een weg zouden noemen, meer iets van een stoffige zand en rotsbaan). Noot hierbij: weg eigenlijk ten dienste van het leger met zijn zware onbedreigde basis in het noorden (hier kunnen de rebellen niets doen wegens gebrek aan jungle om zich in weg te steken enzo...) en de nog laatste regeringsbolwerk Beni, districtshoofdplaats die virtueel eerder een gevangeneiland lijkt door zijn virtuele isolatie. Oh, en ook voor de daar wonende grote handelaars die zo een korte ononderbroken wegverbinding krijgen met China (Tibet), waar nu ook een treinverbinding gerealiseerd is, en dat over bergpassen van 5400m! Ja, ook hier zijn er blijkbaar lobby's en machtsblokken voortdurend aan het werk.

"Hallo koning: en is er niemand die iets te zeggen heeft over de burgeroorlog en de politieke impasse van het land?" Maar jawel: na een tiental minuten daarover had de koning ook nog te melden dat inderdaad sommige mensen hem ook nog vertelden over de nood aan vrede maar dat hij dat al wist van andere ontmoetingen met het volk in andere plaatsen!

Dus de koning heeft altijd gelijk en weet alles. Want zo ging hij verder: 'Als al diegene die de verkeerde weg opgegaan is naar thuis terug komen kan er vrede zijn!' En wie, als ik vragen mag is er nou op de verkeerde weg? Of loopt iedereen verkeerd of verloren? Wie kan het weten?

Dus weer wat levenservaring rijker en de volgende regel: go-with-the-flow, zoals ze in 't Engels zeggen. Anekdotisch genoeg: even later spoelde ik bijna weg in een hevige stortbui die vlak na het koningsbezoek losbarstte wat nog meer bewijst dat tegenstroom niet evident is, en hier vooral in Nepal nog meer.

En hoe zit het nog met onze tweede school in Sarangkot?

Tijdens mijn vorig bezoek in mei school bleek de afwerking nog niet helemaal dat. Er werden dan ook afspraken gemaakt om nog wat verfraaiingwerken uit te voeren. Helaas bleken die in oktober nog niet uitgevoerd toen wij terugkwamen. Nu ja, het loopt niet altijd zoals gepland maar de rumoerige tijden zitten er wellicht voor iets tussen. De basisstructuur van de school is prima maar de afwerking laat het gewoon afweten. Het is ook psychologisch: iets moois hebben om te appreciëren. Het hoeft daarom geen overbodige luxe te zijn, maar eenvoudige mooie afwerking doen wonderen voor de moraal. Maar geen nood: na wat discussies werden opnieuw afspraken gemaakt waarbij ook de participatie van de lokale bevolking gevraagd werd, dit lukte totnogtoe aardig en is cruciaal voor de verbondenheid tussen ons en de lokale bevolking. Het is tenslotte 'hun' school of minstens samen en we willen dat ze het ook zo ervaren. Dus hopen we dat we tijdens ons bezoek in maart met de sponsorgroep voor het openingsfeest onze tweede school even presentabel zal zijn als onze eerste in Chitre die trouwens de prijs van de mooiste school van de provincie won.

Verder kunnen we alleen nog maar een oproep doen aan potentiële sponsors, want voor deze 72 kinderen hebben we nog maar een tiental sponsors en

komen we nog lang niet toe om alle schooluniformen en -materiaal te kopen. Wat we toch al doen want we kunnen de kinderen moeilijk tot dan laten wachten.

